

HỒI 11

NGÂN TIÊU SÁCH HỒN

Hắc y nữ nhân muốn ngăn cản nhưng không kịp, ông tiêu bên môi Chương Sĩ Bằng liên tục tấu lên những tiếng "U... lu! U... lu!" thoát trầm thoát bổng.

Tiêu thanh không lớn nhưng rất trong trẻo, từng tiếng từng tiếng một như xoáy vào tâm khảm. Âm trầm thì như thiếu phụ khóc chồng, thể thiết đoạn trường, khiến người nghe khó ngăn được dòng lệ thấm. Còn âm bổng thì sắc ngọt cao vút tận trời xanh.

Tráng nhưng lại bi, càng khiến anh hùng khó cầm nước mắt.

Tiêu khúc này thật phù hợp với tâm trạng Triển Bạch lúc này, chàng chợt nhớ đến hình ảnh phụ thân thâm tử, tiếp theo là về ử ê của mẫu thân chàng cho đến lúc lia trần, rồi tất cả những hoạn nạn thống khổ mà chàng gặp phải từ khi mẫu thân qua đời.

Từng sự việc từng sự việc chậm chậm diễn qua trong tâm não, chàng thôn thức từng cơn quên mất đại địch trước mắt, quên cả mình đang ở nơi nào.

Hắc y thiếu nữ vốn biết trước sự lợi hại nên từ lúc đầu đã ngưng thần giới bị, nên chưa bị tiếng tiêu làm tổn hại. Nhưng nhìn thấy Triển Bạch mặt ử mây ê lệ thấm tuôn trào thì biết chàng đã bị tiếng tiêu không chế thần hồn rồi. Vội kêu lớn:

- Chương thúc thúc! Như vậy là không công bằng!

Thì ra Mộ Dung trang chủ Trích Tinh thủ Mộ Dung Hàm dùng trọng lễ để lôi kéo quần hùng, lại coi như thủ túc nên không chỉ Trích Tinh thủ xưng huynh xưng đệ mà cả đại tiểu thư Mộ Dung Hồng cũng theo đó mà xưng thúc xưng bá, âu đó cũng là thủ pháp để thu phục nhân tâm của Mộ Dung Hàm vậy.

Chương Sĩ Bằng mỉm cười dừng tiếng tiêu, hỏi:

- Hồng cô nương còn có cao kiến gì?

Hắc y thiếu nữ, Mộ Dung Hồng bắt giắc đỏ mặt. Nàng từ nãy đến giờ không ít lần lên tiếng bênh vực cho Triển Bạch mà ra mặt chống đối với người nhà, giờ bị Chương Sĩ Bằng hỏi ngược một câu, lại kèm thêm nụ cười đầy ẩn ý khiến nàng thấ hai má nóng bừng. Nàng vốn tính tình lãnh đạm, thái độ xưa nay luôn trầm tĩnh lạnh lùng.

Nhưng từ khi gặp được Triển Bạch lòng như được gió xuân sưởi ấm, xua hết cái lạnh lùng của mùa đông, bởi vậy tâm tình đổi khác hẳn nên giống như bao thiếu nữ xuân thì khác, cũng mẫn cảm cũng hồ thẹn như mọi người.

Phải một lúc lâu sau nàng mới lấy lại được điềm tĩnh nói:

- Chương thúc thúc danh trọng võ lâm, sao lại có thể ám toán một hậu sinh tiểu bối như vậy?

Về mặt nung núc thịt lúc nào cũng điềm sẵn nụ cười của Chương Sĩ Bằng, bỗng rần lại, lão lạnh lùng hỏi - Hồng cô nương nói vậy nghĩa là sao?

- Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của Chương thúc thúc là tuyệt kỹ vô song, lẽ ra phải nói trước như vậy rồi mới đấu. Chương thúc thúc đánh người không phòng bị đó không gọi ám toán thì gọi là gì?

Chương Sĩ Bằng thấy Mộ Dung Hồng cứ khăng khăng nói mình ám toán người, bất giác nổi giận, nhưng lão vốn người thâm trầm, chỉ lạnh lùng nói:

- Ai nói lão phu không nói trước? Lão phu đã mời và chính miệng hẳn cũng nhận lời vậy mà còn nói không nói trước?

Mộ Dung Hồng vì thấy Triển Bạch sắp bị hại đến nơi nên cố cưỡng từ đoạt lý chứ kỳ thực nàng không còn lý do gì khác để cứu người. Lúc này nghe Chương Sĩ Bằng nói vậy vội gật đầu đáp:

- Không sai! Nhưng thúc thúc không nói rõ là dùng tiêu thanh để tấn công người nên đương nhiên người ta không phòng bị.

Dứt lời quay sang Triển Bạch tiếp luôn:

- Ta nói vậy có đúng không? Người biết Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của Chương lão tiên bối là thứ công phu đặc dị trên giang hồ không?

Nàng vốn ý muốn ngăn Chương Sĩ Bằng lại rồi dùng lời lẽ để cảnh tỉnh Triển Bạch, nhưng không ngờ nàng quay sang nói với chàng mà chàng vẫn như còn trong cõi mộng.

Nàng vội đẩy Triển Bạch một cái quát:

- Ta nói ngươi có nghe thấy không?

Triển Bạch nghe một luồng khí lạnh thoáng qua người giật mình thoát khỏi cơn mê, giương mắt ngờ ngàng nhìn Mộ Dung Hồng.

Thì ra trong lúc đẩy Triển Bạch một cái Mộ Dung Hồng đã kín đáo điểm vào "Thái đài" và "Khí hộ" nhị huyệt của Triển Bạch để lay tỉnh chàng.

Thấy Triển Bạch đã hồi tỉnh, nàng vội nói thêm:

- Ngân Tiêu sách hồn Chương lão tiên bối định dùng tuyệt kỹ Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp danh chấn giang hồ tỉ thí với ngươi, ngươi liệu có tiếp nổi không?

Mộ Dung Hồng năm lần bảy lượt nhắc đến danh hiệu của Chương Sĩ Bằng cũng như tuyệt kỹ Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp để ngầm nhắc Triển Bạch không nên sính cường mà mang họa vào thân. Với danh vọng của Chương Sĩ Bằng nếu chàng không chấp nhận khiêu chiến thì lão sẽ không có cơ để hạ thủ nữa.

Nhưng Triển Bạch lại không hiểu được thâm ý của Mộ Dung Hồng, cứ ngỡ nàng cũng xem thường mình, nên ngẩng cao đầu cất giọng sang sảng:

- Đoạt luôn tiêu pháp của Chương tiên bối oai chấn giang hồ, hậu sinh mặc học Triển Bạch được tiên bối ưu ái như vậy còn vinh dự nào bằng. Ngày hôm nay dù có bỏ xác ở đây, tại hạ cũng nhất định phải hưởng vinh dự này. Mời chỉ giáo!

Ngân Tiêu đoạt hồn Chương Sĩ Bằng hai mươi năm trước với một chiếc ngân tiêu, một mình lực đấu Trung Nguyên tam lão trên đỉnh Hoa Sơn, từ đó tiếng tăm của lão vang động khắp giang hồ. Thịnh danh của Ngân Tiêu đoạt hồn không phải Triển Bạch không biết, nhưng xem ra hôm nay chàng khó lòng thoát khỏi tai kiếp. Vậy chết dưới tay kẻ càng có danh vọng, thì càng vinh quang vậy Chương Sĩ Bằng gật đầu tán thưởng:

- Có chí khí! Có chí khí! Vậy mời tiểu ca chuẩn bị thưởng thức tiêu khúc của lão phu để người đời khỏi chê ta hà hiếp kẻ hậu sinh Dứt lời quay người chọn một tảng đá ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười nhìn Triển Bạch, từ từ đưa ống tiêu lên môi...

Mộ Dung Hồng trừng mắt nhìn Triển Bạch một cái mắng thầm anh chàng ngốc này không biết trời cao đất dày gì cả, nhưng trong lòng nóng như lửa đốt không biết làm cách nào để ngăn cản cuộc đấu.

Những người còn lại thì lùi ra thật xa. gương mặt chờ đợi được tận mắt chứng kiến Âm Ma tiêu pháp, một tuyệt thế công phu mà xưa nay chỉ có nghe chứ chưa thấy.

U... lu! U... lu!

Tiếng tiêu trong trẻo lại vang lên. Nhưng tiết điệu lần này không nghe u sầu như lúc này, mà nghe như xuân phong phơi phới, trong tiếng tiêu hình như có tiếng chim ríu rít, như nhìn thấy muôn hoa khoe sắc. Lại như thấy một thanh niên trắng si cùng ái nữ nhảy múa giữa ngàn hoa nở rộ.

Tóm lại nghe tiếng tiêu bất kỳ ai dù có tâm sự nặng nề đến thế nào cũng cảm thấy trong lòng thư thái, mọi khổ não đều rũ sạch.

Lần này thì Triển Bạch đã biết được sự lợi hại của tiếng tiêu, nên vội vàng ngồi xếp bằng xuống đất, ngũ tâm hướng thiên, lòng nhắm đọc khẩu quyết trong Thiên Phật Quyền theo phép thổ nạp luyện công.

Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật Quyền quả không hổ là thiên hạ đệ nhất kỳ thư. Triển Bạch theo khẩu quyết đó mà luyện công quả nhiên đạt đến cảnh giới vong ngã, linh đài thanh tịnh, tuyệt nhiên không bị tiếng tiêu cảm nhiễm.

Đám võ lâm quần hùng ở đằng xa mặc dù đã lấy vải nhét vào tai, nhưng mấy tên đại hán vì công lực kém đã bị tiêu thanh hớp hồn, mặt tên nào tên này đều tươi cười tay chân giậm giậm theo tiếng tiêu trầm bổng.

Cả Mộ Dung Hồng công lực cao thâm nhưng vì đứng ngay trong vòng ảnh hưởng của tiêu thanh, nên cũng đã bắt đầu rung động, xem ra nàng đã không chế ngự nổi âm ma.

Tiêu khúc hoan lạc vẫn cứ tiếp tục vút lên, nhưng Triển Bạch vẫn vững như bàn thạch.

Chương Sĩ Bằng vừa tấu tiêu vừa quan sát Triển Bạch, thấy chàng ngồi xếp bằng nhắm mắt, thần thái ung dung tự tại như lão tăng, nhập định, trong lòng không khỏi ngạc nhiên nói thầm:

“Tiểu tử này nhìn căn cốt tuy tốt, nhưng xem ra căn bản võ công không nhiều, sao lại có định lực đến dường ấy”.

Tiếng tiêu đang tấu khúc hoan lạc, bỗng đột ngột chuyển sang âu sầu ảo não. Tựa như cảnh sắc mùa xuân với nắng ấm, trăm hoa nở rộ tiếng chim ríu rít đột ngột biến mất; thay vào đó là cảnh tối tăm lạnh lẽo, chỉ có gió lạnh gào thét, đất trời không có chút sinh khí. Lại nghe như có tiếng chinh phụ khóc chồng, nỉ non ai oán không sao tả xiết.

Đến lúc này. mấy tên võ sĩ sau lưng Lăng Phong công tử tình hình cực thảm. Tiêu thanh vừa biến đổi, thần thái của chúng cũng lập tức thay đổi, đang vui cười nhảy múa chợt chuyển sang sầu não, nước mắt đầm đìa.

Cả Mộ Dung Hồng cũng đã bị tiếng tiêu chi phối hoàn toàn tâm trí, gương mặt tuyệt thế của nàng giờ cũng tràn ngập vẻ bi ai, làn thu ba cũng sưng lệ.

Lăng Phong công tử, đạo sĩ mù cùng lão nhân đầu hói thì chưa có dấu hiệu bị tiếng tiêu chi phối. Cả Triển Bạch thần thái vẫn tự tại, ngồi im bất động.

Chương Sĩ Bằng không khỏi kinh hãi thầm, cả hai khúc "Dương Xuân hiển lộ" và "Hàn Đông thụ tuyết" đều không làm gì được gã thiếu niên Tiếng tiêu lại một lần nữa thay đổi tiết tấu từ "Hàn Đông thụ tuyết" chuyển sang "Thu Phong sương đạo".

Tiếng tiêu u sầu ai oán đột ngột biến thành tiếng thiên binh vạn mã sát phạt nhau.

Tiếng tiêu cao vút từng tiếng từng tiếng một như xoáy vào tâm khảm khiến người nghe như muốn tuốt gươm chém giết.

Keng! Keng!...

Hàng loạt tiếng binh khí chạm nhau vang lên, sáu tên võ sĩ sau lưng Lăng Phong công tử đã rút đao sát phạt lẫn nhau. Thoáng cái đã có ba tên trúng đao, máu tuôn như suối. Nhưng lạ một điều là đã bị trọng thương mà những tên này vẫn liều chết múa đao xông tới.

Lăng Phong công tử vội quát lớn:

- Ngừng tay!

Nhưng sáu tên võ sĩ như đã phát cuồng vẫn xông vào sát phạt nhau.

Lão nhân đầu hói nhíu mày một cái, xuất thủ như điện, thoáng cái cả sáu tên võ sĩ đều bị điểm trúng huyệt đạo ngã lăn xuống đất.

Mộ Dung Hồng trán mướt mồ hôi, giữa đôi mày nàng cũng bắt đầu lộ sát khí, nhưng nàng hãy còn gắng gượng chống đỡ được, nhưng xem ra không còn gắng gượng được bao lâu nữa.

Đạo nhân mù tuy không nhìn thấy được tình hình xung quanh, nhưng nhờ vào thánh giác tinh nhạy cũng biết được âm ma của Chương Sĩ Bằng đã không chế ngự nổi thiếu niên kia, ngược lại người nhà đã bị Âm ma làm cho thất điên bát đảo, vội dùng phép truyền âm nhập mật nói vào tai Chương Sĩ Bằng:

- Chương huynh, tên tiêu tử này có điểm bất thường, nên nghĩ cách khác chế ngự hắn, không nên làm kinh động đến lão trang chủ.

Nào ngờ mấy lời của đạo sĩ mù lại càng kích nộ Chương Sĩ Bằng. Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp của lão mà không chế ngự nổi một thiếu niên vô danh tiểu tốt. Việc này nếu để truyền ra giang hồ thì Ngân tiêu đoạt hồn Chương Sĩ Bằng làm sao có đất dung thân? Bởi vậy chẳng những lão không ngưng thôi mà còn gia tăng công lực, nhưng dù lão có gia tăng công lực đến cực điểm thì Triển Bạch vẫn ngồi im bất động, sắc mặt vẫn ung dung thư thái không có dấu hiệu gì là bị kích động.

Ngân Tiêu đoạt hồn Chương Sĩ Bằng với một ông tiêu hoành hành giang hồ mấy chục năm có thể nói chưa từng gặp đối thủ. Năm xưa lão một mình lực chiến Trung Nguyên tam lão trên tuyệt đỉnh Hoa Sơn, Âm Ma đoạt hồn tiêu pháp cao thâm vô lượng đã khiến cho Trung Nguyên tam lão biết khó mà tự lui. Từ ngày ấy đến giờ công lực lão ngày một cao, tuy lớn tuổi tráng khí không còn vượng như ngày xưa, nhưng đối mặt với một thiếu niên vô danh tiểu tốt này mà lão không hạ được đối phương thì còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ. Bởi vậy lão càng quyết chí, không hạ được đối phương thì không chịu ngưng.

Nhưng Chương Sĩ Bằng có năm mơ cũng không tưởng tượng nổi Triển Bạch đang dùng thần công trong tòa cột tòa hồn Thiên Phật Quyên để đối kháng lại tiêu âm của lão.

Cũng bởi năm xưa Chỉ Nhãn lang quân bị Thiên tiên ma nữ dùng Sài nữ mê hồn đại pháp làm nhiễu loạn tâm thần đến nỗi tẩu hỏa nhập ma. Sau khi được cứu sống tuy lão không còn luyện võ công được nữa, nhưng lão đã sáng chế ra được một môn thần công chuyên dùng chế ngự tâm ma. Chính vì lẽ đó mà âm ma của Ngân Tiêu đoạt hồn đại pháp không sao công phá nổi vô thượng thần công của Triển Bạch.

Lại nói về Chương Sĩ Bằng thấy tiếng tiêu không công hiệu, nộ hỏa càng lúc càng vượng, tiếng tiêu lại một lần nữa biến đổi tiết điệu. Âm thanh đang rần rật như thiên binh vạn mã sát phạt nhau bỗng biến thành khoan thai diu dặt. Điều

kỳ lạ là người nghe bỗng trong lòng phát sinh ảo giác, như thấy vô số tiên nữ thoát y vũ điệu nghệ thuật.

Đó là ảo giác trong lòng nam nhân, còn đối với nữ nhân sẽ thấy nam nhân trong mộng của mình đang âu yếm đang thì thầm những lời yêu đương thắm thiết.

Điều đặc biệt là ảo ảnh phát sinh trong lòng mỗi người mỗi khác nhưng đều rất thật, thật đến nỗi có thể giơ tay ra là chạm được mà tất cả các ảo ảnh đều vô cùng gợi dục, khiến lòng người như thiêu như đốt.

Lăng Phong công tử cùng hai lão nhân đều là những người từng trải phong trần, ảo ảnh phát sinh trong lòng càng khó chế ngự. Bởi vậy tiếng tiêu vừa biến đổi, song lão lập tức đỡ Lăng Phong công tử thoái lui thêm mấy trượng, đồng thời ngồi xuống vận công chống lại âm ma.

Nhưng Triển Bạch vẫn ngồi yên bất động, vậy mới biết nội công tâm pháp trong Thiên Phật quyền quá cao thâm vô lượng.

Trong khi đó thì Mộ Dung Hồng, ái nữ của Trích tinh thủ Mộ Dung Hàm, đã bắt đầu mất hết lý trí. Chỉ thấy thân hình yêu điệu của nàng run rẩy, hai má ửng hồng, song mục sáng rực hai ngọn lửa dục vọng, miệng nở một nụ cười đầy vẻ pbong tình.

Hai tay giơ ra phía trước từng bước từng bước tiến về phía Triển Bạch miệng rên rỉ:

- Triển đại ca... lang quân.... chàng... chàng hãy đến đây... muội chờ chàng đã lâu rồi.

Và nàng nhào vào lòng Triển Bạch vòng tay siết chặt cổ chàng, đôi môi nóng bỏng áp vào má Triển Bạch, trong khi đó miệng không ngớt rên rỉ.

Triển Bạch đang lúc nhắm mắt hành công, bất giác bừng tỉnh mở mắt ra thấy một thiếu nữ tuyệt sắc đang ở trong lòng mình, đang có những cử chỉ vô cùng gợi tình thì tâm thần lập tức bán loạn, tim đập thình thình, một luồng nhiệt khí từ dưới đan điền xông lên rồi mau chóng lan tỏa khắp châu thân như con ngựa chứng bất kham đang tung vó.

Chỉ một thoáng bất phòng âm ma đã công tâm, chàng lập tức bị âm ma chế ngự, trong lòng chàng chỉ còn cảm thấy đang cùng ái nữ trong cơn hoan lạc. Thế là chàng cũng siết chặt Mộ Dung Hồng, hai thân thể hòa làm một...

Mộ Dung công tử nhìn thấy cảnh tượng trước mắt vừa giận vừa thẹn, quát vang một tiếng như sấm:

- Đủ rồi!

Tiếng quát hàm chứa nội công thâm hậu của Lăng Phong công tử làm chấn động cả không gian khiến Chương Sĩ Bằng cũng giật mình buông ống tiêu xuống.

Lăng Phong công tử quát xong, lập tức tung người một cái nhảy đến trước hai con người đang chìm đắm trong biển lửa đục vọng, tả thủ chộp lấy vai Mộ Dung Hồng ném ra phía sau, hữu thủ tung một chưởng giữa ngực Triển Bạch.

Bình! Một tiếng, thân hình Triển Bạch như cánh diều đứt dây lộn mấy vòng trên không trung. “Ừa!” một tiếng, búng ra một ngum máu tươi rải đầy xuống mặt cỏ.

"Bốp!" một tiếng. Lăng Phong công tử ôm mặt thoái lui lại mấy bước.

Thì ra trong lúc bất tri, Lăng Phong công tử bị chính Mộ Dung Hồng đánh một chưởng trúng mặt.

Mộ Dung Hồng đang lúc thần trí mê loạn thấy ý trung nhân bị đánh lập tức nổi trận lôi đình, một chưởng đẩy lui Lăng Phong công tử, xong phóng người đến cạnh Triển Bạch vừa kéo vạt áo lau vết máu còn đọng bên khóe mép vừa dịu dàng nói:

- Triển đại ca.... đại ca có đau không? Để muội săn sóc vết thương cho đại ca...

Triển Bạch vừa bị âm ma khổng chế không lâu. nên sau khi bị đánh một chưởng thần trí đã tỉnh táo lại, thấy Mộ Dung Hồng lại xông đến vội đẩy nàng ra, lạnh lùng nói:

- Cô nương tránh ra đi. Chút thương thể này chưa giết được tại hạ đâu.

Dứt lời, đứng dậy lão đảo bước đi.

- Triển đại ca! Chờ muội với!

Dứt lời cũng bước theo, đồng thời thấy chàng tỏ ý lạnh nhạt khiến nàng đau lòng đến rơi lệ.

Lăng Phong công tử từ nhỏ được sống trong nhung lụa, được nuông chiều đã quen, cả một câu nói trái ý cũng chưa bị nghe chứ đừng nói bị đánh. Giờ bỗng dưng bị tỉ tỉ đánh cho một chưởng choáng váng mặt mày. Tuy trong lòng rất lấy làm tức giận, nhưng chàng cũng kinh hãi, không hiểu sao tỉ tỉ chàng bỗng dưng biến đổi thành một người hoàn toàn khác như vậy Chàng hầu như quên mất cái đau, trở mắt nhìn...

Trong lúc đó, đạo sĩ mù cùng lão nhân đầu hói đã song song phóng tới cản đường Mộ Dung Hồng, đồng thời cất tiếng kêu:

- Đại tiểu thư!

Không ngờ Mộ Dung Hồng trừng mắt quát:

- Tránh ra!

Nên biết hai người này cùng là tiền bối dị nhân, bối phận trong giang hồ cực cao.

Ngay cả Mộ Dung trang chủ đối xử với hai người cũng rất kính nể, giờ thấy Mộ Dung Hồng dám nạt nộ như đối với bọn thuộc hạ trong sơn trang, bất giác ngân người.

Lão nhân hói nhú mày nói:

- Cho dù ngươi bất kể đến danh vọng của Mộ Dung gia thì lão phu cũng không thể để cho ngươi làm bậy được.

Đạo nhân mù cùng lên tiếng:

- Đại tiểu thư? Dù sao cũng nên nghĩ đến địa vị của lệnh tôn trong giang hồ...

Mộ Dung Hồng cười lạnh ngắt lời:

- Đừng nhiều lời!

Dứt lời song thủ giơ lên, một chiêu "Dã mã phân đề" chia tả hữu tấn công song lão. Song lão trong lúc bất bị, song song thoái lui một bước.

Mộ Dung Hồng thừa cơ đó phi thân đến bên Triển Bạch miệng kêu lên:

- Triển đại ca... chờ muội...

Hai lão nhân sau khi thoái lui một bước, đã lại tung người chắn trước mặt Mộ Dung Hồng.

Lần này thì Mộ Dung hồng bật khóc tầm tức:

- Tránh ra! Tránh ra! Việc của ta không cần các người xen vào.

Vừa nói, nàng vừa dùng tay xé áo quần trên người, từng mảng từng mảng một vụn tung bay trong gió như những cánh bướm, thoát cái thân mình trắng muốt như ngọc chuốc của nàng đã lộ lộ trước mắt mọi người.

Lão nhân hói thất sắc, hốt hoảng thoái lui. Lão sống đến ngàn tuổi này giang hồ quái sự lão chứng kiến không biết bao nhiêu mà kê, nhưng việc xảy ra ở đây quá đột ngột, quá phũ phàng khiến một kẻ lịch lãm giang hồ như lão cũng đành bó tay.